

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3558/2566

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.รษฎาการ มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามฟ้องว่า จำเลยทั้งสองมีเจตนากระทำความผิด ฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่าไม่มีเจตนากระทำความผิดเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกาซึ่งขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ป.รษฎาการ บัญญัติให้ผู้ไต่ถามกับภาษาปลอม ต้องรับผิดชอบทางแพ่งโดยเสียเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามมาตรา 89 (7) และ 89/1 และต้องรับผิดชอบอาญาตามมาตรา 90/4 (7) อีกทางหนึ่งด้วย การที่จำเลยทั้งสองชำระค่าภาษีพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามฟ้อง ข้อ 1.3 และ 1.4 ครบถ้วนก็เป็นเรื่องของความรับผิดชอบทางแพ่งมีผลให้หนี้ภาษีอันเป็นหนี้ทางแพ่งระงับ ซึ่งเป็นคนละส่วนกับความรับผิดชอบอาญาหาใช่ทำให้ความรับผิดชอบอาญาระงับไปด้วยไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลรษฎาการ มาตรา 90/4 (7), 90/5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลรษฎาการ มาตรา 90/4 (7) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลรษฎาการ มาตรา 90/4 (7), 90/5 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ให้ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 100,000 บาท รวม 4 กระทง ปรับเป็นเงิน 400,000 บาท ให้จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 2 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 8 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 200,000 บาท คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับการกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.2 เป็นการกระทำความผิดเดียว ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองเพียงกระทงเดียว และเมื่อรวมกับโทษตามฟ้องข้อ 1.3 และข้อ 1.4 แล้ว เป็น 3 กระทง ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 50,000 บาท รวม 3 กระทง เป็นปรับ 150,000 บาท ให้จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 1 ปี รวม 3 กระทง เป็นจำคุก 3 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 75,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการแ

กว่า จำเลยทั้งสองมีเจตนากระทำความผิดหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามฟ้องว่า จำเลยทั้งสองมีเจตนากระทำความผิด ฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่า ไม่มีเจตนากระทำความผิดเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกาซึ่งขัดแย้งกับคำรับสารภาพของ จำเลยทั้งสอง จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิ ให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาที่ต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการต่อมาว่า จำเลยทั้งสองชำระค่าภาษีพร้อมเบี้ยปรับและ เงินเพิ่มสำหรับเดือนภาษีกรกฎาคม 2556 และเดือนภาษีพฤศจิกายน 2556 ตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.4 ครบถ้วนแล้ว ความรับผิดทางอาญาตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.4 ของจำเลยทั้งสองระงับไป หรือไม่ เห็นว่า ประมวลรัษฎากรบัญญัติให้ผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอม ต้องรับผิดทางแพ่งโดยเสีย เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม ตามมาตรา 89 (7) และ 89/1 และต้องรับผิดทางอาญาตามมาตรา 90/4 (7) อีกทางหนึ่งด้วย การที่จำเลยทั้งสองชำระค่าภาษีพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.4 ครบถ้วนก็เป็นเรื่องของความรับผิดทางแพ่ง มีผลให้หนี้ภาษีอันเป็นหนี้ทางแพ่งระงับ ซึ่งเป็น คนละส่วนกับความรับผิดทางอาญาหาใช่ทำให้ความรับผิดทางอาญาระงับไปด้วยไม่ ฎีกาของ จำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการสุดท้ายว่า มี เหตุของการลงโทษหรือลงโทษสถานเบาให้แก่จำเลยที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ซึ่งมีฐานะ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ 1 ได้ร่วมใช้ใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มที่ออกโดยไม่ ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษีเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการทุจริตแสวง หาประโยชน์จากการคดโกงภาษีของรัฐ ทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจถือได้ว่าเป็น ความผิดร้ายแรง แม้จำเลยที่ 2 จะให้การรับสารภาพและไม่ปรากฏว่าเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เมื่อคำนึงถึงสภาพความผิดแล้วไม่ควรรอการลงโทษให้ ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษ จำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 มานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย แต่เมื่อ จำเลยทั้งสองได้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กรมสรรพากรไปแล้วบางส่วนคงเหลือเพียงหนี้ภาษี สำหรับเดือนภาษีสิงหาคม 2555 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 กระทั่ง 1 ปี เป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยที่ 2 หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่ รูปคดี ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลยที่ 2 กระทั่ง 4 เดือน รวม 3 กระทั่ง เป็นจำคุก 12 เดือน จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ ลดโทษให้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทั่งละกึ่งหนึ่ง คงจำคุก 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

จักรกฤษณ์ อนันต์สุชาติกุล · พงษ์ธร จันทรอุดม · สุจินต์ เชี่ยวชาญศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3558/2566>